

Romen Ninem

– Atiye DANIŞ · 17 Temmuz 2011

–Yaşlılığının yanı sıra öksüz kalan torunlarının bakımını da üstlenmişti Romen ninem. Onu tanıdığımda kendisine bile hayrı yoktu. Elinde asası, beli iki büküm, üstü başı perişan, ara sıra esnaf kapılarını dolaşır, hayır toplardı.

–Hani dilencilik falan değildi Romen ninenin ki hâşâ; Onu bu hallerde görüp, ona el ayak olmayan ilgili kurumlar, sivil toplum örgütleri, insanlıktan nasibini almamışlar utansın.80'ini devirmiş ağam, paşam dediği, canının yongası beyzadesini toprağa saklamıştı. Çocuklarının her biri, bir başka yerde ancak kendilerine yetmeğe çalışırken o en küçük oğlunun ailesini viran evine almış, minicik yuvada torunları ile hayatını idame etmeğe başlamıştı.

–Tek nafakaları, asker yolu bekleyen gelinin getirdiği üç, beş kuruştur. Kötü günler art arda gelirken, güzel yarınların hayalini hep boş yere kurdular onlar. Nihayetinde askerden henüz dönmüş oğlunu da kaybeder nine. Bir sabah ezan sonrası, gün ışıırken hurdalıklar arasında cansız bedeni bulunur. Nine işte tam da bu son darbe ile adeta yıkılır. Yüreğinden derin yara alır. Bunca çocuğa nasıl bakarım diye kara, kara düşünürken rastladım ona. Anlattı olan biten ne varsa. Sığmaz romana derler ya işte o cinsten.

–Son gördüğümde çok hasta ve çok yorgundu zamana, acılara, yoksulluğa yenik düşen bedenine hükmü geçmiyordu artık. Rahat edebileceğini düşünürken başına gelmedik hiçbir şey kalmamıştı.

–Koca beyin kızı söyle Kaymakama, söyle Başkana; Allah aşkına gelip bakiversinler halimize.Bilesin ki artık tahammülüm kalmamıştır evlat,yetiş ne olursun bari sen yetiş imdadıma..

Romen Ninem...

O Reşadiye'den tam 86 yaşında
Benim Emine ninem bir Romen
Hanidir kesmişler elektriğini
Bastonu önde, kendi beride
Aradı buldu beni
Her derdinde gelirdi ya
Bu gelişi bir başka idi
Ah evladım deyip, sarıldı ellerime
Gelsin dedi, gelsin Kaymakam...
Görsün şu gözü görmez hallerimi
Derler ki, çalış öde elektriğini
Ayak yürümez, elim iş tutmaz
Be Koca Bey'in kızı, de bana...
Müşkülâtını anlatmağa dilim de varmaz

Dilim varsa da beni kimse anlamaz
Verme telaşa, hele bir soluklan ninem
Ben de derdine derman düşünüyüm
Otur şöyle başköşeye/yaslan geriye
Çorba getirsinler, bir de çay demlesinler
Bakarız bir hal çaresine elbet
Üzülme benim Romen ninem
İftara kalmış bir,iki saat....
Kalbim de çarpıntı, bedenimde bir ağrı
Ah Allah'ım ben nasıl yaparım iftarı?
Seslendim bizim kara kıza
Çevir Kaymakam beyi, haydi çevir
Yardım, medet anlattım dileğimi
Demez mi Kaymakam beyim
Yetti o'na yardım ettiğim vayyy..
Bir başka oldu rengim, benzim.
Ah... Emine ninem sabret bekle diyemem
Meraklanma elektriğini açtırırım hemen.
Ben aydınlığı neyleyim ki..
Ben ki, Koca beyin kızırım
Ben ki fakirin, fukaranın, hastanın
Babadan vasiyet kapısıyım
Rahat ol hiç korkma ninem
Ne başkan, ne kaymakam...
Olamaz benim kadar mert adam
Şükür elimde var bir bileziğim
Sen şuracıkta bekle, ben satıp geleyim
Delikanlılar gibi gidip de
Şu elektriğini ödeyeyim
Bu gece sen aydınlık ta ol.Ol ki..
Ben de rahat edeyim.